

РЕШЕНИЕ

№ 2672

гр. Варна, 18.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 25 СЪСТАВ, в публично заседание на пети юли през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Камелия Василева

при участието на секретаря Елица Т. Трифонова
като разгледа докладваното от Камелия Василева Гражданско дело №
20233110102361 по описа за 2023 година

-

-

Предявен иск с правно основание чл.285 вр.чл.140,ал.3 КТ и чл.86 ЗЗД от В. М. Ц. срещу Об.адм. Варна за осъждането на ответника да заплати на ищеца сумата от 806 лева като частичен иск от 1896 лева, представляваща стойност на полагаща се храна за отработени 950 дни за периода 01.06.**г. – 31.12.2022г., сумата от 120 лева като частичен иск от 654.11 лева, представляваща обезщетение за забава в плащането на главницата за периода първа дата на последващ месец на престирането на работната сила до датата на подаване на исковата молба 26.02.2023г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба в съда 27.02.2023г. до окончателното изплащане.

В исковата молба се твърди, че по силата на валидно сключен трудов договор №**/30.09.** г., ищецът бил назначен на длъжността „изпълнител-оперативен дежурен на ОСС" при в Об.адм. - Варна, която била и негов работодател, при основна заплата в размер на 270 лева. Трудовият договор бил сключен на основание чл. 67, ал. 1, т. 1 във връзка с чл. 70 от КТ. От момента на назначаването на работа В. Ц. работил в Об.адм. Варна с поставени месечни поименни графици за периода, за който било установено

сумирано изчисляване на работното време, с което изчисляването било месечно и трудът бил полаган по разпореждане на работодателя. Работният ден бил 12 часов. Това фактическото положение обаче било уредено с вътрешен административен акт със Заповед № РД - 16 - ** - 7/01.06.** г. на Областен управител на област с административен център Варна, с която било наредено въвеждане на работа по график на служителите, заемащи длъжност „изпълнител - оперативен дежурен на ОСС" при сумарно изчисление на работното време с период 6 месеца.

На 28.05.** г. трудов договор №**/30.09.** г. бил прекратен, като на следващата дата между страните се сключил нов трудов договор с №**/29.05.** г. Съгласно последния, работодателят - Об.адм. - Варна, възложил, а служителя - В. Ц., приел да изпълнява длъжността „изпълнител - оперативен дежурен на ОСС", с основно месечно възнаграждение в размер на 610 лв., дължими до края на календарния месец, в който е престирана работна сила, и работно време по график на смени. Длъжностната характеристика на работната позиция изпълнител-оперативният дежурен на ОСС предвиждала, че същият дава денонощни дежурства и оповестява ръководния състав на Об.адм.-Варна и общините при: - привеждане на областта в различни състояния и степени на готовност при военно време; - кризи, стихийни бедствия и крупни производствени аварии; - мобилизация, разсредоточаване и евакуация; - подпомага и организира мобилизационни граждански ресурси за отбраната на страната.

Със Заповед №РД-21-**-6 заповед № РД - 16-**-7/01.06.** г. на Областния управител на област с административен център Варна за осигуряване на денонощно дежурство в Об.адм. - Варна била отменена и била въведена работа по график на служителите, заемащи длъжност „изпълнител - оперативен дежурен на ОСС" при сумарно изчисление на работното време с период на отчитане 4 месеца. Твърди се, че въпреки специфичната организация на труда, работодателят не бил осигурявал безплатна храна през периода на действие на трудовите договори до 31.12.22 г., нито изплащал на ищеца нейна парична равностойност, въпреки изпълняваната работа на 12-часов работен ден при сумирано изчисляване на работно време и на нито един от служителите назначени на същата длъжност (П. П., В. Ат., В. Ц., Р.К., В. Ф.). За периода от датата на Заповед № РД - 16 - ** - 7/01.06.** г. на Областен управител на област с административен център Варна -01.06.** г., 31.12.23 г.,

ищецът имал отработени общо 948 дни, като следвало да му бъде изплатена сумата от минимум 2 лв. на смяна/работен ден, представляваща компенсиране на безплатна храна с парично обезщетение.

На осн. чл. 86, ал. 1 ЗЗД работодателят дължал и законната лихва от датата на забава за изпълнение на задължението -първа дата на последващия месец на престирането на работната сила. Сочи се, че служителите на длъжността „изпълнител - оперативен дежурен на ОСС" многократно се обръщали към държавната администрация с надежда Об.адм. Варна да разреши поставения проблем и преустанови правонарушението, което било видно от Докладни записки от 2021 г. и 2022 г. По предложение на зам. областен управител С.К. от 31.01.2023 г. да бъдат осигурени средства в размер на 7.00 лв на отработена смяна на оперативните дежурни на ОСС при Об.адм. Варна, считано от 01.01.2023г., била издадена Заповед №РД 23-**-35/21.02.23 г. Последната предвиждала, че стойността на безплатната храна е 5,92 лв./отработена смяна. Излага се, че след отпадането на ал. 3 на чл. 285 КТ, законът не забранявал компенсиране на безплатна храна с парично обезщетение. Правото на безплатна храна и добавки принадлежи на две категории работници и служители. Сочи се, че ищецът бил защитен и от императивната разпоредба на чл.140,ал.3 КТ, която предвиждала, че на служителите, даващи нощни смени работодателят задължително предоставя безплатна храна, отделно от ободряващите напитки. Това право било признато и на работниците през дните на полаган труд при 12-часов работен ден при сумирано изчисляване на работното време, съгласно чл.4,ал.1, ал. 2, вр.чл.2 от Наредбата. Според чл.5 от Наредбата стойността на безплатната храна не можела да бъде по-малко от 2 лева на ден. Излага се, че при липса на заповед на работодателя, в която да е посочена вида и стойността на дължимата храна размерът на стойността на дължимото следвало да се определи по реда на чл.5 от Наредбата.

В срока по чл.131 ГПК ответникът е депозирал отговор на исковата молба, с който предявеният иск се оспорва като неоснователен и недоказан.

Възразява се за изтекла погасителна давност на претенцията за периода 01.06.**г. до 29.02.**г. с изтичането на три години от деня , в който вземането е станало изискуемо, съгласно чл.111 ЗЗД. В останалата част иска се оспорва като неоснователен. Сочи се, че Об.адм. Варна е юридическо лице

на бюджетна издръжка, а областният управител е второстепенен разпоредител с бюджет към Министерски съвет. Предвид това областният управител бил зависим от фискалната политика на централния орган и не можел да взема решения в разрез с правните норми, от които се ръководела дейността на първостепенния разпоредител. При това положение прилагането на редица норми във фискалната дейност на администрацията търпели редакциите на специализираните счетоводни правила, регламентиращи императивно стандартите за работа на публичния орган. В чл. 100, ал. 2 от Закона за публичните финанси било дефинирано, че първостепенните разпоредители с бюджет определят бюджетите на второстепенните разпоредители с бюджет и ги утвърждават. Съгласно чл. 11, ал. 13 от Закона за публичните финанси първостепенните разпоредители с бюджет упражнявали контрол върху процесите по планирането, съставянето, изпълнението и отчитането на бюджетите на разпоредителите с бюджет от по-ниска степен. Нормата давала ясна представа за невъзможността второстепенният разпоредител да разходва извън указанията на първостепенния получените по делегиран ред средства. Описват се стойностите на бюджета на Об.адм. за съответната година през процесния период, които водели до извода, че била налице обективна невъзможност претенцията на ищеца да бъде 3 удовлетворена, предвид което липсвало укоримо поведение от страна на работодателя - същият бил положил възможните усилия да осигури необходимите средства от първостепенния разпоредител, но той не ги предоставил. Съдебната практика сочела, че от изброените в чл. 140, ал. 3 от КТ придобивки за полагащите нощен труд, единствено задължението на работодателя да осигурява на работниците и служителите ободряващи напитки е такова, компенсиращо основното неудобство на нощния труд - безсънието. Храната не била облага, свързана с времеви режим на работа - най-малко по причина, че този период от денонощието не е обичаен за хранене. Освен това работата на служителите ОМП не били при външни условия, за да се приеме, че служителят би се облекчил при изпълнение на смяната от наличието на топла храна. Областният управител осигурявал средства за тонизиращи напитки. Съгласно счетоводните записвания, отделените за целта средства били 25 лева месечно. Тези напитки действително имали отношение към преодоляване на неудобствата, свързани с работа нощем, липса на сън и повишена

продължителност на смяната. Предназначението на безплатната храна било обвързано със здравословните и безопасни условия на труд, поради което тя се дължала само в случаите, изрично предвидени в чл. 285 КТ във връзка с чл. 4, ал. 2 Наредба № 11/2005г, като замяната ѝ с парична равностойност била недопустима. Получаването на безплатна храна било обвързано с пребиваването на работника в служебна среда, която, съгласно чл. 285 от КТ, следвало да притежава специфичен характер, с какъвто трябвало да се отличава и организацията на труд. Двете квалифициращи предпоставки следвало да са налице кумулативно, за да възникне задължение за осигуряване на безплатната храна. Същата била предвидена като допълнителен дивидент при изпълнение на трудовите задължения с оглед неутрализиране вредното въздействие на работната среда. Предназначението на този дивидент не позволявал той да бъде трансформиран във финансова добавка, тъй като това щяло противоречало на целта на престацията. На тези съображения се твърди, че необходимите средства за евентуалното осигуряване на храна не се включват в състава на индивидуалната работна заплата. Касаело се до безплатна храна и/или добавки, които следвало да се получават в натура, а не като парична равностойност. Този извод следвал от условията, при които те се предоставяли, и от предназначението им - въздействие върху здравето на работника или служителя, за което било без значение отмяната на ал. 3 на чл. 285 от КТ, установяваща изрично забраната за компенсиране на безплатната предпазна храна и противоотровите с парично обезщетение. Невъзможността да се напуска работното място или неговата евентуална отдалеченост от хранителни обекти, също не можела да се компенсира впоследствие - целта на нормата била работодателят да осигури храна на работник, който към момента на полагане на труда има нужда от нея. Сочи се, че е налице съществена разлика между безплатната храна с предпазна функция по чл. 285 КТ и храната, предоставяна на работниците и служителите по чл. 269 КТ. Последната била допълнително натурално трудово възнаграждение, предвидено в акт на МС, в колективен трудов договор или в индивидуалния такъв. То представлявало доход и се включвал към трудовото възнаграждение, за разлика от безплатната храна по чл. 285 КТ, която била с целево предназначение. В чл. 2, ал. 1 от Наредба № 11/21.12.2005г за определяне на условията и реда за осигуряване на безплатна храна било посочено, кои дейности са със специфичен характер на труда.

Алинея 2 на същата разпоредба гласяла, че за работи при специфична организация на труда се осигурява безплатна храна и на работниците и служителите, които работят на 12-часов работен ден при сумирано изчисляване на работното време; работят в производства с непрекъсваем процес на работа; работят в отдалечени обекти без възможности за ползване на заведения за хранене. Право на безплатна храна по тази наредба имали работниците и служителите, само за дните, когато работели при условията на чл. 2. При сравнение между ал. 1 и ал. 2 на чл. 2 от Наредбата, било видно, че едната хипотеза, за която се предвижда осигуряване на безплатна храна била, когато видът на извършвана от служителя работа по необходимост е свързана с вредни или опасни за здравето условия на труд, като целта на безплатната храна била да бъдат неутрализирани или намалени вредните последици от извършваната работа. В тази връзка неоснователно ищецът претендирал сумата от 2 лв на работен ден като парично обезщетение, компенсиращо безплатна храна. Смисълът на чл. 5 от Наредба № 11 не бил такъв - той сочел стойността на храната, необходима с превантивна цел, а не алтернатива за 5 нейното последващо възмездяване. Втората предпоставка, предвиждаща осигуряване на безплатна храна, била когато тя се предоставя с цел да бъде осигурен нормален режим за хранене, който иначе би бил затруднен поради организацията на труд. В настоящия случай ведомството не представлявало отдалечен обект без възможности за ползване на заведения за хранене (в радиус от 100 - 150 метра имало поне 5 хранителни обекта и 2 супермаркета, единият с топла витрина), нито нормалното хранене се осъществявало през нощта и можело да компенсира безсънието, нито пък организацията на труд възпрепятствала служителите ОМП да носят със себе си необходимата храна още при встъпване в смяна. Областният управител, в качеството си на работодател, осигурил хладилник и микровълнова печка, което позволявало служителите да направят своя кулинарен избор предварително и да го приведат в подходящ за консумация вид в по-късен момент, когато нямат възможност да напускат работното място. Излага се, че работното помещение на служителите ОМП било и климатизирано, предвид което липсвали рискови или специфично натоварващи условия и по отношение температурите на работа - те били в общоприетите норми. Съгласно Указание на МТСП и МЗ за прилагането на Наредба № 11/2005 за определяне на условията и реда за осигуряване на безплатна храна, специфичният характер

на труда и специфичната организация на труда били фактори, които следвало да действат кумулативно съгласно чл. 285, ал. 1 от КТ, за да се породи задължение на работодателя за осигуряването на безплатна храна. В случая не били налице рискови фактори от типа, упоменат в чл. 2, ал. 1 от Наредба № 11/21.12.2005г. Дори нямало изискване за работа на открито. Не били налице вредоносни условия, дискредитиращи здравния статус. Единственото отклонение от нормалния житейски режим било задължението служителят да стои буден нощем и това било обстоятелство, което не може да бъде неутрализирано с предоставянето на храна. Според длъжностната характеристика за заеманата от В. Ц. длъжност, основните ангажименти на служителя се изразявали в познаване, съхранение, оповестяване при нужда и наблюдение - активност, която нито протичала в екстремна среда, нито изисквала необичайни усилия, нито била излагала на увреждащи влияния при изпълнението. Изброените в длъжностната характеристика задължения били свързани предимно с познаване - например на разположението и предназначението на техническите средства за оповестяване, свръзка и наблюдение в дежурната стая. Според длъжностната характеристика ищецът следвало още да съхранява документи, да познава реда на Щаба за координация, да познава реда за оповестяване на населението и областния управител, да следи състоянието на контролирани обекти, да спазва правила от Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация, да спазва правила за безопасни условия на труд и пожарна безопасност и да участва ежесечно в двучасово обучение на оперативните дежурни. Оценката на риска за процесната длъжност не разкривала необичайни нива на опасност или увреждащо въздействие. В условията на бедствие, криза или военна намеса ситуацията можела да е опасна за всички граждани или служители в еднаква степен и отново не нямало да е налице предпоставка за привилегирована облага на дежурните ОМП. Оповестяването при форсмажорни обстоятелства не водело до специфични натоварвания за извършващия го. Затова и неговата трудова дейност не попадала в нормата на чл. 285 от КТ. Необходимите компетентности за заеманата длъжност били сведени до умение за работа с наличната свързочна апаратура в дежурната стая и способност да се анализира бързо информацията и да се докладва синтезирано и точно. И в това отношение не били налице специфични изисквания, които да наведат на мисълта за специфична организация или

специфичен характер на труда. Идеята на Наредба 11 била да се осигурява предпазна храна на работниците, заети в производства, свързани с вредни за здравето последици - мляко, витаминни препарати, пектиносъдържащи напитки и други специфични антидоти и неутрализиращи агенти при определена експонация във вредни условия. Смисълът на безплатната храна е в здравната превенция, не в икономическата облага. Именно затова и заместването с пари не било правна алтернатива по смисъла на КТ, ако такава специална храна се дължала. Тя била необходима в определен момент от трудовата дейност на работника, а не по принцип. Смяната на дежурните се извършвала през 12 часа ежедневно при съответния график за почивка, адекватен на продължителността на 7 положения труд. В длъжностната характеристика били посочени задълженията на служителя във връзка с възлагане, планиране и отчитане на работа, както и отговорностите, свързани с организацията на работата. От същата било видно, че ищецът не работел в предприятие със специфичен характер и организация на труда. Сочи се, че в края на 2022г. ищецът е получил ваучери за храна Sodexo на стойност 600 лв, което надхвърляла номинално, по евентуална дневна ставка за храна по Наредба №11, сумата за години отработени смени. Според Указание за прилагането на Наредба № 11 за определяне на условията и реда за осигуряване на безплатна храна и/или добавки към нея при спазване на условията на чл. 285 от КТ можело да бъде предоставяна храна и под формата на ваучери за храна. Трудовото законодателство предоставяло на работодателите различни възможности, не непременно задължения, за осигуряване на безплатна храна на работниците и служителите в зависимост от условията, при които се работи. И указанията, и съдебната практика били категорични, че като работи при специфични условия на труд могат да бъдат определени различни видове дейности, извършвани в среда на йонизиращи лъчения, под въздействие на физични, химични и биологични агенти, физическо натоварване, неблагоприятен микроклимат и др., общото между които бил здравословният риск и претоварването. В настоящия случай липсвали доказателства за подобни фактори, съпътстващи работата на ищеца.

Съдът след като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа страна следното

:

Със Заповед №РД-20-**-3/28.05.**г. е прекратено трудовото

правоотношение с В. М. Ц. за длъжността „ Изпълните-оперативен дежурен на ОСС.“

С Трудов договор №**/29.05.**г. В. М. Ц. е назначен на длъжност Изпълнител-оперативен дежурен в ОСС в Об.адм. Варна с работно време по график на смени.

Със Заповед №РД-14-**-29/24.01.2014г. на Областния управител на област Варна е наредено работното време на всички служители, назначени на длъжността „изпълнител оперативен дежурен на ОСС при сумарно изчисление на работното време с период на отчитане 6 месеца..

Със Заповед №РД-21-**-5/14.06.2021г. на Областния управител на област Варна е въведена работа по график на служителите, заемащи длъжността „изпълнител оперативен дежурен на ОСС „, да се определя за срок от 4 месеца на сумирано изчисляване на работното време.

Представени са Длъжностна характеристика и Инструкция за задълженията на оперативния дежурен на областен съвет по сигурността по ежедневие, утвърдена от Областния управител на Област Варна.

Представен е Правилник за вътрешния трудов ред в Об.адм. Варна.

Представени са графици за дежурствата на ищеца за процесния период.

Представен е Договор от 28.11.2022г., сключен между Об.адм. Варна и Содекс Пасс България ЕООД, с който е възложено издаването на ваучери за храна.

Съгласно приложените списъци ищецът е получил ваучери за храна за месец октомври, ноември и декември 2022г. в размер на 200 лева на месец.

Съгласно заключението на вещото лице по проведената по делото ССЧЕ за периода 01.06.**г. до 31.12.2022г. В. М. Ц. е положил 949 броя дванадесет часови работни смени – дежурства, подробно описани в Приложение 1 към заключението. Сумата, която се следва за компенсиране на безплатна храна за този период е 1898 лева /по два лева на работна смяна. Законната лихва за периода от първо число на следващия месец до 26.02.2023г. върху начислените суми за компенсиране на безплатна храна с парично обезщетение е 681.23 лева.

Въз основа на гореустановената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Не е спорно и от събраните по делото доказателства се установява, че в процесния период между страните е съществувало валидно трудово правоотношение, по силата на което ищецът е заемал длъжността „Изпълнител-оперативен дежурен на ОСС“ в Об.адм. Варна. Не се спори също, че ищецът полага труд на график на 12-часови смени.

На работниците и служителите, които работят в предприятия със специфичен характер на организацията на труда работодателят следва да осигури безплатна храна и/или добавки към храната съгласно разпоредбата на чл. 285, ал.1 от КТ. Съобразно тази норма съществуват два вида предприятия - със специфичен характер и със специфична организация на труда, като работниците и служителите, които работят и в първия и във втория вид предприятия имат право на безплатна храна и/или добавки към нея. При предприятие, в което е налице едновременно специфичен характер и специфична организация на труда съгласно чл. 4 и чл. 7 от Наредба № 11/21.12.2005г. се предоставя безплатна храна и допълнителни добавки към храната. Под "специфичен характер" на труда следва да се разбират обективно съществуващи условия на работната среда, например опасни или рискови за здравето или изискващи специфичен хранителен и питеен, калориен режим условия, при който се изпълняват трудовите задължения. "Специфичната организация" на труда е особена, различаваща се от нормалната организация на работа, например по отношение на работното време, на смените, на въвеждане на специфични режими на организация, на застъпване на работа. Специфичната организация на работата за някои дейности е например непрекъсваемия работен процес, който налага работното време да се организира в 12-часови смени, каквато е и процесната, съгласно чл. 2, ал.2 от Наредба № 11/21.12.2005г. При сравнение между ал.1 и ал.2 на чл. 2 от Наредба № 11 от 21.12.2005г., е видно, че едната хипотеза, за която се предвижда осигуряване на безплатна храна е, когато видът на извършвана от служителя работа е по необходимост свързана с вредни или опасни за здравето условия на труд (по аргумент и от чл. 137 от КТ), като целта на безплатната храна е да бъдат неутрализирани вредните последици от извършваната работа. Втората хипотеза, в която се предвижда осигуряване на безплатна храна е, когато естеството на работата няма увреждащо въздействие, като безплатната храна се предоставя с цел да бъде осигурен нормален режим за хранене, който иначе би бил затруднен поради

организацията на труд.

Въз основа на цитираните разпоредби следва да се приеме, че смисълът, вложен от законодателят е да признае правото на служителите, работещи при посочените условия е да получават безплатна храна или парична равностойност, както за извършване на дейности, свързани със специфичния характер на труда така и за работа при специфична организация на труда, каквито са основанията по чл. 2, ал.2, т.2 и т.3 от Наредба № 11/21.12.2005г. за определяне на условията и реда за осигуряване на безплатна храна и/или добавки към нея.

Липсват доказателства на ищеца да е била осигурявана безплатна храна респ. да му е изплащана такава с оглед на чл.2,ал.2, т.2 от Наредба №11/21.12.2005г. за определяне условията и реда за осигуряване на безплатна храна и/или добавки към нея – при работа на 12- часов работен ден при сумирано изчисляване на работното време, поради и което претенцията се явява основателна. Възражението, че в бюджета на ответника в качеството му на второстепенен разпоредител с бюджетни средства, е нямало предвидени и налични средства за осигуряване на безплатна храна, е несъстоятелно. Съгласно разпоредбата на чл.81 ЗЗД обстоятелството, че длъжникът не разполага с парични средства за изпълнение на задължението, не го освобождава от отговорност.

При липса на заповед на работодателя по чл.7 от Наредбата, в която да се посочи вида и стойността на дължимата храна размерът на стойността на дължимото следва да се определи по реда на чл.5 от Наредбата или два лева на ден.

Съобразно заключението на вещото лице по ССЧЕ ищецът за процесния период е отработил общо 994 смени или дължимото е в размер на 1898 лева.

Съгласно чл.358, ал.1, т.3 КТ вр. чл.111, б."а" ЗЗД задължението на работодателя се погасява с изтичане на три годишна давност като съобразно чл.358,ал.2, т.2 КТ този срок започва да тече от падежа на паричното задължение. Така вземането на ищеца с оглед датата на депозиране на исковата молба в съда 27.02.2023г. за равностойността на безплатна храна е погасено за периода 01.06.**г. до 26.02.**г. или за сумата от 1046 лева, поради и възражението на ответника е основателно. Дължима е сумата от 852 лева за периода 27.02.**г. до 27.02.2023г. Тази сума и период следва да се

съобрази с факта на изпълнение на задължението на работодателя да осигури безплатна храна за месец октомври, ноември и декември 2022г. под формата на безплатни ваучери за храна. Независимо от твърденията на ищеца, че тези ваучери са били осигурени за всички работещи в администрацията, което е видно и от отбелязаните длъжности на получилите ги в списците, съдът приема, че с предоставянето на тези ваучери на ищеца безспорно същият е възмезден за полагащата му се храна, чиято стойност е предмет на иска. След приспадане на определените от вещото лице суми за безплатна храна за месеците октомври, ноември и декември 2022г. дължимата на ищеца обща стойност е в размер на 780 лева, поради и което заявеният частичен иск е основателен в този размер и следва да се отхвърли за заявения размер от 806 лева и да се отхвърли за периода 01.06.**г. до 26.02.**г. и периода 30.09.2022г. – 31.12.2022г.

По предявения иск с правно основание чл.86 ЗЗД.

Обезщетението за забава в плащането на парични суми съответства на размера на законната лихва. Същото е дължимо от датата на падежа до датата на исковата молба. Съобразно уговореното в трудовия договор като падеж за изплащане на трудовото възнаграждение/ последно число на текущия отработен месец/ и изчисленията на вещото лице, съгласно приложенията в табличен вид към заключението върху дължимата сума за храна в размер на 780 лева за периода 01.03.**г. до 01.09.2023г. обезщетението за забава възлиза в размер на 148.37 лева, поради и което иска следва да се уважи за заявения частичен размер от 120 лева и да се отхвърли за периода 01.07.**г. до 28.02.**г.

По разноските :

С оглед изхода на делото в полза на ищеца следва да бъдат присъдени направените от него разноски съобразно уважената част от исковите в размер на 400 лева- адвокатско възнаграждение, които следва да се възложат в тежест на ответника, на основание чл. 78,ал.1 ГПК.

На основание чл.78,ал.3 ГПК в полза на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение съобразно отхвърлената част от иска, възлизащо в размер на 3.22 лева.

На основание чл.78,ал.6 ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати следващите се държавни такси по делото : в размер на 50 лева за

предявения иск с правно основание чл.285 КТ, 50 лева за предявения иск с правно основание чл.86 ЗЗД, както и 291.57 лева за проведената ССЧЕ, изплатени от бюджета на съда.

Воден от горното съд :

РЕШИ:

ОСЪЖДА Об.адм. Варна, ЕИК: ** с адрес гр.Варна, ул.“***“ №26 **да заплати на** В. М. Ц., ЕГН: ***** с адрес гр.Варна, ул.“***“№38, ет.3,ап.50 сумата от **780/ седемстотин и осемдесет лева/ лева**, представляваща частичен иск за стойността на дължимата безплатна храна в общ претендиран размер от 1896 лева, за отработени 950 дни за периода 27.02.**г. до 01.09.2022г., на основание чл.285 вр.чл.140,ал.3 КТ, ведно със законната лихва, считано от датата на предявяване на иска -27.02.2023г. до окончателното ѝ изплащане, както и сумата от **120/сто и двадесет/ лева**, като частичен иск от 654.11 лева, представляваща обезщетение за забава в плащането на главницата за периода от 01.03.**г. до датата на подаване на исковата молба 26.02.2023г.,на основание чл.86 ЗЗД, **КАТО ОТХВЪРЛЯ ИСКА** за главница за разликата до частично заявената претенция от 806 лева и за периода 01.06.**г. до 26.02.**г. и 30.09.2022г. – 31.12.2022г. и иска за обезщетение за забава за периода 01.07.**г. до 28.02.**г.

ОСЪЖДА Об.адм. Варна, ЕИК: ** с адрес гр.Варна, ул.“***“ №26 **да заплати на** адв.П. П. П., вписан в състава на Адвокатска колегия Варна с личен номер на адвокатите ** с адрес гр.Варна, бул.“***а“ №21 А, офис 2 сумата от **400 /четиристотин / лева**, представляваща дължимо адвокатско възнаграждение за оказана безплатна правна помощ, на основание чл.38,ал.2 ЗАДв.

ОСЪЖДА В. М. Ц., ЕГН: ***** с адрес гр.Варна, ул.“***“№38, ет.3,ап.50 **да заплати на** Об.адм. Варна, ЕИК: ** с адрес гр.Варна, ул.“***“ №26 сумата от **3.22/три лева и двадесет и две ст./ лева** , представляваща юрисконсултско възнаграждение, на основание чл.78,ал.3 ГПК.

ОСЪЖДА Об.адм. Варна, ЕИК: ** с адрес гр.Варна, ул.“***“ №26 **да заплати** в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Варненския

районен съд сумата от **391.57** /триста деветдесет и един лева и петдесет и седем ст./ лева, представляваща дължима държавна такса и изплатен депозит за ССЧЕ, на основание чл.78,ал.6 ГПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването му на страните пред ВОС.

Съдия при Районен съд – Варна: _____